

U OVOM BROJU:**DUHOVNI ZAMOR***Petr Veđura***PODSTICAJ
ZA UPLAŠENE***"Borba za dušu"***ŽAN KALVIN***James C. Hefley***OBNOVITI
PREKINUTE ODNOSE***Rick Waren***ULOGA RODITELJA***Jelena Dir***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA****Uredništvo:***Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević**Vlatko i Jelena Dir***Tekstove priložili:***Dražko Đenović**Miroslav Crvenka*

"Dužan sam i Grcima i divljacima, i mudrima i nerazumnima. Zato, od moje strane, gotov sam i vama u Rimu propovedati jevanđelje." (Rim. 1:14-15)

Apostol Pavle je sebe video kao čoveka pod obavezom. On za sebe kaže: "Ja sam dužnik." On je bio čovek čije je srce tugovalo i bilo zabrinuto nad sudbinom izgubljenih duša. Cela poslanica Rimljanima odiše ovim njegovim bolom i zabrinutošću (Vidi Rim. 10:1ss). Pavle je živeo u stalnoj svesnosti svoje obaveze pred Bogom, i zato on sebe naziva dužnikom, osobom koja duguje drugima - da propoveda Evanđelje.

Mi, kao Hristovi sledbenici, ne bi trebalo o sebi da mislimo ništa manje od apostola Pavla. Pred nama je ista obaveza i dug - propovedanja Evanđelja (Mat. 28:19-20). A da li se osećamo ovakvim dužnicima? Ili smo ovaj naš dug preformulisali u mnoge najčešće uzaludne crkvene aktivnosti, koje nam ni malo ne povećavaju bogatstvo u nebu, i nismo ni vremena ni volje ni želje da ispunimo svoje prvo dugovanje. Propovednik Čarls Spurdžen je izrekao jednu veoma ozbiljnu izjavu, nad kojom se valja zamisliti. "Ako u tebi nema želje da se drugi spasu, onda ni ti sam nisi spašen, u to budi siguran." Zar nas ove reči ne nateraju da malo svi preispitamo se?

Apostol Pavle je izgarao od želje da svojim propovedanjem i svedočenjem donese spasenje drugima. Znao je da je to prva i najveća želja u Božijem srcu, znao je da je to njegova prva i najvažnija dužnost kao apostola i hrišćanina, i zato sebe naziva "dužnikom drugima".

Dragi naši čitaoci, dozvolite nam da za Vas parafriziramo i aktualiziramo stihove iz poslanice Rimljanima, i to na sledeći način: "Dužan sam i rodbini i prijateljima, i komšijama i poznanicima. Zato, spreman sam da svima u mom gradu propovedam Jevanđelje."

Da li se sada osećate makar malo više "dužnima". Ako "da", onda nam je baš drago zbog toga...

Vaša, SIONSKA TRUBA.

DUHOVNI ZAMOR

Petr Vađura

"Imam osećaj da je crkva u krizi," rekla mi je jednom sestra X. "Otkud ti to?" pitao sam je. "Imam osećaj da je za ljude dolaženje u crkvu postala rutina, koju samo odrađuju. Niko više ne želi da se moli, a na biblijske časove dolazi sve manje ljudi. Ljudi se uopšte ne interesuju jedan za drugog. Ne govore jedan drugom svedočanstva - a takođe, već odavno nije došao niko nov iz sveta da bi se obratio."

Bilo je toga mnogo više. Trudio sam se da umirim sestru X, ali znakove neke vrste duhovnog zamora sam u crkvi i ja primetio. Najgore od svega je bilo što sam ih primetio i kod sestre X, i kod sebe.

Šta je to - duhovni zamor? U Bibliji ovu reč nećemo naći. Moramo sami da je objasnimo. To je već uradila sestra X, dok je govorila o svojim zapažanjima u crkvi. Može se reći da je to nekakav osećaj mlakosti i nedostatka oduševljenja. Šta je uopšte uzrok ovog osećanja?

Pre svega moramo pronaći uzrok stvarnog duhovnog pada. Taj uzrok jeste greh. Greh me uvek odvaja od svesti o Božjoj blizini. Greh stvara barijeru između mene i drugih ljudi. Greh je razlog mog nemira. Koji greh? Svaki greh. Laž, zloba, stvari koje nisu oproštene, prevara, prljave misli, lenjost, nezasitnost, ogovaranje, bezobzirnost, nepoštovanje roditelja i starijih ljudi... Greh treba ispovediti i odbaciti. Opravdavati se za loše delo a istovremeno u sebi podgrevati zle misli nije odbacivanje greha.

Hteo bi da malo analiziram i druge razloge duhovnog zamora. Počecu sa pitanjem: Da li je ovaj osećaj duhovnog zamora stvarno uvek i duhovna stvar? Mislim da nije. Njegov uzrok je u duševnoj, a ne u duhovnoj oblasti. Nemojmo zaboravljati da smo kao bića sa dušom skloni promeni raspoloženja. Promena raspoloženja može prouzrokovati osećaj da se promenio i moj duhovni odnos.

Navešću primer. Postoje trenuci kada je oko nas puno ljudi, koje volimo i koji vole nas. To su mladi ljudi, hrišćani, veseli i bezbrižni. Već sam kontakt sa njima nas inspiriše i daje nam polet. Usred takve grupe ljudi se molimo, zajedno evangeliziramo i Gospod nam je tako blizu!

Međutim, život donosi promene. Takva promena može biti završetak studija, svadba i posledično roditeljstvo, preseljenje, ili novo zaposlenje. Okruženje oko nas se menja. Odjednom nestaju oni ljudi, koji su nas ispunjavali radošću svojom prisutnošću, koji su nas inspirisali za "duhovni trud", i ostajemo sami. I upravo tada dolazi osećaj slabosti i nevere. Više ne osećamo zajedništvo i radost zbog blizine dragih ljudi. Padamo kao u provaliju. I još gora stvar - menja se i naš duhovni život. Molitva prestaje da bude naša uteha. Molimo se i dalje, ali ne znamo da li to ima nekakvu vrednost. Nemamo volje za čitanjem Biblije. Ne znamo kako prići ljudima i ponuditi im Hrista. Osećamo se kao bogalji.

Vremenom pokušavamo situaciju da promenimo. U sebi mislimo da smo samo u krizi. Istražujemo da li ima u našem životu greha. Nešto pronađemo i odbacimo, ali se opet ništa ne menja. I onda postepeno počnemo prazninu da ispunjavamo raznim časopisima, televizijom, muzikom, sportom, radom, porodicom... Razmišljaćemo samo o tome šta treba da uradimo, i postepeno možemo izgubiti samopouzdanje, ali i pouzdanje u Boga.

To je jedna od mogućnosti kako doći u osećanje "duhovnog zamora". Postoje i druge mogućnosti: starost, bolest... Za sve je zajednička tačka to, što unutrašnje duhovno raspoloženje biva oblikovano našim spoljašnjim okolnostima. Drugim rečima, živimo duševno a ne duhovno. Ako je duša na bilo koji način ožalošćena, ranjena, uznemirena, ili čak u apatiji, mi imamo osećaj duhovne praznine, umora i mlakosti.

Da li postoji rešenje? Po meni samo jedno jedino: svesno i trajno graditi svoj sopstveni odnos sa Bogom. Počnimo u svom hrišćanstvu da budemo zdravo nezavisni od drugih ljudi. Shvatimo da na prvom mestu mora biti moj lični odnos sa Bogom. Njega ne može da posreduje ni propovednik, ni crkva, ni grupa hrišćana. Odnos sa Bogom se postepeno formira čitanjem Biblije, molitvom, iskustvima i doživljajima.

Nikad nemojmo taj odnos poistovećivati sa odnosom sa drugim ljudima. Zajedništvo sa drugim hrišćanima će mi pružiti dobar osećaj, ali to nema ničeg zajedničkog sa odnosom prema Bogu. Pokušajmo u trenucima euforije sami sebi reći: "Sa odlaskom tih ljudi jednom iz

mog života nestaće i dobar osećaj; da li posle toga sledi duhovni zamor?" Jedina zaštita jeste da naučimo da budemo sami sa Bogom i tada, dok je oko nas mnogo ljudi i kada život ne izgleda predivno.

Jako je korisno naučiti da se spreči neprestano ispitivanje i analiziranje sopstvenih osećanja, a naročito osećanja bezvrednosti. I kada nam se takve misli "prosto guraju", treba se u mislima orijentisati samo na Boga. Jer samo On, živi Bog, može doneti duši olakšanje. Zato je jako važno biti sa Njim i davati Mu dovoljno prostora i u mislima i u životu. Naučimo da više pevamo Bogu, više o Njemu mislimo, više razmišljamo o Njegovom delu na zemlji i za nas same.

Sledeći uzrok nastanka osećanja duhovnog zamora jesu lažna mišljenja ili predrasude. Setimo se kako je sestra X okarakterisala crkvu: ljudi ništa ne rade i ne idu nikuda. Iz toga proizilazi da ona očekuje da će nešto raditi i nekuda odlaziti. Kako je došla na tu ideju? Da li je to pronašla u Bibliji? Sigurno da ne, to je neko njeno mišljenje kako treba da izgleda ispravna hrišćanska zajednica. Takođe, i ja mogu osećati duhovni zamor, ako se smanji moja molitvena aktivnost, ili ako prestanem 5 puta nedeljno da odlazim u crkvu. Gde je zapisano koliko toga treba dnevno hrišćan da "odradi" moleći, čitajući ili radeći? Ne želim da branim duhovnu lenjost, samo želim da ispitam odakle potiču naša razmišljanja o tome kako treba da izgleda ispravno hrišćanstvo.

Besmislica je napraviti od napr. Džordža Milera prototip ispravnog hrišćana. Miler je bio čovek sa neobično jakom voljom, bez sentimenta, čak previše jakom. Skoro ni jedan hrišćan od onih koje poznajem nije takav. Njegova svedočanstva su pisana na kraju njegovog života, tada je imao dovoljno vremena, i nije više imao porodične obaveze. Očekivati od svakog hrišćana da će imati veru poput Milera, ili da će se moliti kao on, jeste stavljanje jarma koje ljudi nisu sposobni da nose.

Odbacimo lažna mišljenja o tome koliko sati treba da provedemo u molitvi i koliko biblijskih stihova treba dnevno da pročitamo. Odbacimo jednom zauvek iluziju o tome koliko snažan treba da bude "ispravan hrišćanin". Odbacimo iluzije o tome kako treba da izgleda duhovno partnerstvo duhovnih ljudi. Prestanimo od majki male dece automatski očekivati da će svakodnevno naći vremena za čitanje Biblije i molitvu. Za jednu to nije problem, dok druga to i

pored najveće volje ne uspeva. Da li je to možda mlaka hrišćanka u krizi? Nikako. Prestanimo u svojim životima očekivati nešto, što u njemu ne može da bude, zato što smo potpuno drugačiji od onih prema kojima smo svoje iluzije stvorili. Odbacimo i lažne iluzije o crkvi. Nemojmo od nje tražiti nešto što nam ne može dati. Crkva nije ona koja pruža dobra osećanja i prijatne doživljaje. Crkva jeste mesto koje nudi zajedništvo, kontakte, zajedničko obožavanje i upoznavanje Boga.

Opet ponavljam: **u hrišćanskom životu se pre svega radi o poznavanju Boga a ne o radnim poredama na "delu Gospodnjem", molitvama ili evangelizacijama.** I zato se molimo tada kada želimo da budemo sa Bogom, i Bibliju čitajmo tada kada čeznemo da o Bogu više znamo. Pre svega se radi o našem životu sa Gospodom - živimo ga dakle prirodno i istinito.

Duhovni zamor je najčešće pokazatelj, da smo u stadijumu normalnog života. Savladati duhovni zamor znači naučiti normalno i samostalno živeti. Odlaziti na posao, graditi porodicu, živeti u crkvi... Normalno živeti znači postaviti se ispravno i prirodno u svim svakodnevnim i banalnim situacijama, bez pretvaranja i veštačkog hrišćanstva.

Takođe, to znači biti dosledan u svojim stavovima: tami govoriti da je tama a svetlu da je svetlo. Bežati od greha, registrovati stvarne (a ne prividne) zamke sveta i izbegavati ih. Normalno živeti znači svedočiti o Hristu - o tome, šta smo mi lično sa Njim doživeli (ne o tome šta smo pročitali u evangelizacionim traktatima ili knjigama). Normalan život jeste život, u kome računamo sa stalnom Božjom prisutnošću, sa Njegovim vođstvom i providnošću.

Razgovora sa sestrom X se često setim. Da li sam duhovno umoran? Ne, samo se tako ponekad osećam. Tada moram odmah da u ruke uzmem Bibliju, i tražim, istražujem, saznajem i sećam se Božjih obećanja i prepoznajem Božje puteve. Nedavno mi je Gospod - u sličnim trenucima traženja čvrstog tla pod nogama - spomenuo priznanje Izraela iz Isaije 12,2: "Gle, Bog je spasenje moje, uzdaću se i neću se bojati, jer mi je sila i pesma Gospod Bog, On mi bi Spasitelj."

Sa zahvalnošću Bogu, to isto mogu i ja da priznam, da sam se ponovo vratio uobičajenim

svakodnevnim obavezama. A šta je sa duhovnim zamorom? Potpuno sam na njega zaboravio. ◀

Izvor: *Zapas o dušu* 57, maj 1998. Prevod: Milijašević Branko. Prevod Svetog Pisma: Daničić - Karadžić.

PODSTICAJ ZA UPLAŠENE

"Borba za dušu"

Danas se u ljudima javlja osećaj da ih okruženje u kome žive guši neakvom nevidljivom i ogromnom snagom. Svakodnevno se ljudima prezentuju katastrofalni scenariji na osnovu kojih su neophodne radikalne promene. Postepene promene su deo ljudskog razvoja, ali iznenadne, radikalne, promene koje nastaju iznenada i jako brzo, mogu na ljudskoj psihi i zdravlju ostaviti katastrofalne posledice. Duševno i emocionalno smo izloženi ogromnim, naprosto divljačkim, pritiscima modernog života.

Margaret Mejd govori: *Već smo navikli da je svet ogroman i da se pojedinac ne može boriti protiv njega, i tako smo jednostavno prihvatili ulogu bespomoćnih ljudi, gde i ono što možemo da uradimo nema nikavu vrednost.* Globalne promene postepeno prelaze i u subjektivne promene pojedinca. Kako zaustaviti demografsku eksploziju? Kako zaustaviti zagađivanje vode i vazduha? Kako smanjiti glad u svetu? Šta sa nezaposlenošću, rasnom diskriminacijom i verskom netrpeljivošću?

Svakog dana se ljudi pitaju šta će dalje biti? Tempo života, koji se stalno povećava, postavlja pojedincu takve zahteve, da taj isti pojedinac gubi sposobnost rešavanja svojih svakodnevnih problema. Ako pratimo međunarodna politička dešavanja gubimo i poslednji tračak optimizma. Ništa ne može da pomogne. Niko ne nudi rešenje koje bi stvarno rešilo neki problem. Nemački filozof Hegel je još pre sto pedeset godina rekao da *ne postoji ljudski problem koji se ne bi mogao rešiti pomoću ljudske dosetljivosti i razmišljanja.* Danas bi se malo ljudi sa njim složilo, zato što je sve više onih koji vide samo ono što je negativno, i sve je više onih koji padaju u očaj i beznađe. Nakon toga sledi osećaj

indiferentnosti i bezvoljnosti, ljudi se jednostavno prepuštaju situaciji.

I pre dve hiljade godina je sve izgledalo beznadežno. Progon prvih hrišćana je bio toliko velik, da niko nije mogao ni zamisliti koliko će oni dubok trag ostaviti u ljudskoj istoriji. Kralj Irod je pravio red; Petar i Jovan su bili u tamnici, Jovanov brat Jakov je bio ubijen a vernici su svuda bili nemilosrdno progonjeni. Pa ipak, u Bibliji piše:

"A reč Božija rastijaše i množaše se." (Dela 12,24)

Kakvo bi trebalo da bude držanje hrišćana usred prividno beznadežne situacije? Ni hrišćani nemaju neko jednostavno i lako rešenje, ali znaju kako da se nose sa problemima u takvim situacijama. Verujem, da pre svega oni imaju moralnu obavezu da zadrže optimistički pogled na život, i to u svakoj situaciji. Čovek najpre mora da se pomiri sa činjenicom da je kao stvorenje - ograničen. On nije Bog. Vreme je da napusti svoju autonomiju u korist Boga. Bog nije ceo svemir dao čoveku sa sledećim rečima: *"Imaš sve što si hteo. Dalje zavisi od tebe. Ja sam svoje završio i odlazim."* Bog je doduše isterao čoveka iz raja, ali ga nije odbacio. Bog i dalje kontroliše ceo svemir, i ceo svet drži na svom dlanu. On razume u potpunosti svoje stvorenje i postavlja granice, koje zlo i nemar ljudi ne mogu da prekorače. Upravo na to je mislio Isus rekavši:

"Ne brinite se dakle govoreći: Šta ćemo jesti, ili, šta ćemo piti, ili, čim ćemo se odenuti? Jer sve ovo neznabošci ištu; a zna i Otac vaš nebeski da vama treba sve ovo. Nego ištite najpre carstvo Božje, i pravdu Njegovu, i ovo će vam se sve dodati. Ne brinite se dakle za sutra; jer sutra brinuće se za se. Dosta je svakom danu zla svog." (Matej 6,31-34)

Ovim rečima nas Božja Reč ne gura u pasivnost i lenjost, nego upravo suprotno. Svako ko preda svoju dušu Isusu Hristu, da bi je sačuvao za večnost, trebalo bi da bezuslovno podredi Božjoj moći i svoj ovozemaljski život. Najveća čovekova zabluda jeste nespremnost da se svakodnevne brige prepuste nekom jačem nego što je on sam. Kao Božja deca - verom u Njegovog Sina - savladaćemo svako iskušenje.

Prihvatimo jednom zauvek sopstvenu zavisnost od Stvoritelja. Ako to ne uradimo i živimo u

svojoj snazi, naši problemi se samo gomilaju. Bog može privući našu pažnju kroz naše stradanje, iskušenje, osećanje prevarenosti, kroz bolest itd. On može uništiti naše planove i razbiti prijateljstvo sa ovim svetom, a onda ćemo već početi da slušamo Božju Reč. Božja Reč ponavljajući naglašava nesposobnost čoveka da rešava sopstvene probleme bez Njegove pomoći.

Bez Božjeg otkrivenja, koje otkriva moralni pad čoveka, ne može prirodna misao, bilo kako akademski izrečena, da shvati i reši osnovne probleme ljudskog postojanja. Naš stvarni položaj možemo shvatiti samo ako smo spremni da čujemo i ocenimo teološko objašnjenje. Svetsko mišljenje kaže da je čovek u osnovi dobar i da može biti još bolji. Biblija opet, suprotno tome, kaže da je čovek zao i da će biti sve gori. Zato što su ovi pogledi potpuno suprotni, ne mogu nikada imati zajedničko mišljenje u pogledu daljeg razvoja društva.

Nije u našoj moći da ovladamo okolnostima, o kojima govorimo, ali možemo da ovladamo našim odnosom prema njima. Ne znamo, doduše, šta će nam budućnost doneti, ali znamo ko ju je odredio, ko njome vlada i rukovodi. Neko je rekao: *Prvi hrišćani nisu plakali govoreći: pogledajte kuda ide ovaj svet; nego su govorili: pogledajte, na svet je došlo Božje carstvo*. Nisu uspeali ceo svet da okrenu ka veri, ali je zato evanđelje donelo duboke promene u njihovom društvu, a učenje u imenu Isusa Hrista je izmenilo mnoge živote. Sledeće reči iz Pisma su ohrabrenje za uplašene:

"U svemu imamo nevolje, ali nam se ne dosađuje; zbunjeni smo, ali ne gubimo nadu; Progone nas, ali nismo ostavljeni; obaljuju nas, ali ne ginemo." (2. Korinćanima 4,8-9)

Hrišćanski pogled na događaje u budućnosti je jedinstven. Kao što vidimo, potpuno iste činjenice i okolnosti mogu uzrokovati jad i bedu, ili nadu. Trudimo se da zauzmemo novi stav.

Iz svega najpre prihvatimo činjenicu da čovek bez Božje pomoći ne može da se izvuče iz blata ljudske bede, u koje je upao kao u zamku. Ništa nije važnije od saznanja da se bez Boga ne možemo boriti sa životnim problemima. Verovati da smo sami za to sposobni, jeste neostvariv san. Ako ipak u nama postoji pronicljivost i ponos, onda nas Bog stvarno ne može naučiti ničim novom. Kada vas u životu

zadesi kriza probajte svoju volju da podredite Božjem pozivu.

"Kao što čekam i nadam se da se ni u čemu neću postideti, nego da će se i sad kao svagda sa svakom slobodom Hristos veličati u telu mom, bilo životom ili smrću." (Filipljanima 1,20) ◀

Izvor: *Zapas o dušu*, maj 1998.

Prevod: *Milijašević Branko*.

ŽAN KALVIN

James C. Hefley

Jean Calvin
(1509-1564)

Mladi Francuz poslednji je put pažljivo pregledao rukopis koji je bio ispred njega. Bio je to vrlo značajan dokumenat, naročito za aktivnog pravnika koji je tek pre dve godine završio svoje školovanje, a isto tako i za njegovog prijatelja, novog rektora pariskog univerziteta.

"Potrudi se, Žan", molio ga je Nikolas Kop. "U Parizu sam već mesec, i ovaj govor mi je veoma važan." Na Dan mrtvih, 1. novembra 1533. Nikolas Kop održao je govor. "Starinski rimski teolozi ne podučavaju ništa o veri, Božjoj ljubavi, milosti, opravdanju," vikao je. "A čak kad se time i bave, oni to iskrivljuju svojim zakonima i mudrovanjem. Vas, koji ste prisutni, molim da više ne tolerišete njihove jeresi i iskrivljavanja..."

U gradu je ovaj govor izazvao metež. Propovednici koji su želeli da Luterovu reformaciju želeli prošire i u Francuskoj, bili su njime oduševljeni, ali katolički su teolozi optuživali i vikali: "Krivoverje na univerzitetu! Novi je rektor jeretik i ne možemo više da ga trpimo, a ni njegovog prijatelja pravnika."

Nikolas Kop napustio je svoje mesto na univerzitetu i sklonio se u Basel, u Švajcarsku. Calvin se takođe sakrio kod nekog prijatelja. Ali veoma brzo su ga upozorili da ga traži policija, i

morao je opet da beži. Calvin se presvukao u seljačko odelo, a prijatelj mu je pomogao da konopcem pobjegne kroz prozor.

Noseći motiku na ramenu, prerušeni pravnik izmakao je policiji i spasio se. Postao je kasnije stručnjak svetskog glasa za pravo i društvene odnose i najuticajniji teolog nakon Augustina, koji je živio u 5. veku.

Šezdeset milja severoistočno od Pariza leži stari Nuvon. Tamo se 10. jula 1509. rodio Žan Calvin. Nuvon se nazivao "Nuvon-La-Sainte" zbog mnogih crkava, samostana i sveštenika. Otac Žana Kalvina, Gerard Calvin, službovao je kao apostolski tajnik nuvonškog biskupa. Njegova majka, Zeane Le France, bila je kćerka uglednog građanina.

Nakon školovanja u Nuvonu, Žan je 1523. otišao u Pariz. Tamo je, na koledžu blizu crkve Svetog Germana (Saint Germain l'Auxerrois) živio sa svojim ujakom. Pedeset godina kasnije zvana te iste crkve označiće smrt nekih 70.000 protestanata širom Francuske, koji su stradali u barbarskom pokolju Vartolomejske noći! Dok je mršavi Calvin danonoćno šetao u senci tornja, niko nije ni sanjao da će on ujediniti snage crkvene reformacije u pokret koji će zahvatiti Škotsku, Englesku, Holandiju i na kraju Novi svet - Severnu Ameriku.

Kalvin je od detinjstva bio predodređen za sveštenika. Ali dok je studirao u Parizu, njegov ga je otac zamolio da postane pravnik. Doktorat prava stekao je 1531. godine. Sledeće godine izdao je knjigu koju su kasnije prozvali "radom humanista, a ne evangelističkog reformatora". Tada je došlo do prelomnog trenutka u Kalvinovoj karijeri - "iznenadnog obraćenja", kako je on to nazivao.

Ne spominjući tačno vreme ni okolnosti, on piše: "Bog je taj koji je lično izazvao promenu u meni. Odmah je doveo moje srce do poslušnosti. Puna spoznaja istine, poput svetlosnog blještavila, otkrila mi je ponor greha u koji sam ogreznuo; greh i sramotu u kojima sam se okaljao. Samo je jedno nebo za spasenje naših duša, a to je milost Božja koja nam je ponuđena kroz Isusa Hrista."

Prijatelji koje su zabrinjavale protivrečnosti što su ih videli u Rimskoj crkvi nagrnuli su u njegov pariski stan da ga čuju kako se poziva na stihove iz Biblije: "Ako je Bog s nama, ko može biti protiv nas?"

Nakon bega iz Pariza, Calvin je naredne tri godine proveo bežeći kao beskućni učitelj južnom Francuskom, Švajcarskom, Italijom i napokon, Ženevom. Jednom kad se vratio u rodni Nuvon, uhapsili su ga, ali su ga nakon nekoliko nedelja pustili.

Ovde je javno napustio rimokatoličku veru i izjasnio se za pokret Viklifa, Husa, Lutera i drugih reformatora.

Pod zaštitom kraljice Margarete od Navare, Calvin je živio sa svojim prijateljem Luisom du Tiletom, Kanonikom Katedrale. Ovde je u osami počeo pisati "Institut", svoj stav prema hrišćanskoj doktrini i pomogao svojem rođaku Olivetanu da popravi i prevede Bibliju na francuski jezik.

"Više nisi siguran u Francuskoj", rekli su mu prijatelji 1534. "Ako te uhvate, mogli bi te spaliti zbog tvojih stavova." Calvin je poslušao njihov savet i sklonio se u Basel, u Švajcarsku.

"Isteran sam sa rodne grude", jadikovao je Calvin. "Svaki korak izvan nje zaliven je suzama." Basel je, međutim već bio protestantski grad pod vođstvom Ulriha Zvinglija i Vilhelma Farelja. Ovde je Calvin 1536. obelodanio svoje "Institute", u kojima je briljantnom jasnoćom izneo hrišćanske istine onako kako ih je otkrio u Bibliji, i između ostalog, autoritet Biblije, poročnost čovekovu, Božji izbor za spasenje i opravdanje verom.

Katoličke vlasti u Francuskoj naredile su da se knjiga spali, ali nisu bile u stanju da suzbiju snagu štampane reči. Za nekoliko meseci učenjaci širom Evrope razmišljali su nad tim stranicama i do kraja godine od izdavača se zahtevalo novo izdanje.

"Ovu sam knjigu napisao da podmirim želje mnogih koji su željni za Hristom, a koji su vrlo malo znaju o Njemu", pisao je Calvin u uvodu.

Ubrzo nakon objavljivanja prvog izdanja "Instituta", Calvin je otputovao u Italiju kod vojvotkinje od Ferare, kćerke bivšeg kralja Francuske, da posreduje u korist svojih potlačenih zemljaka. Vojvotkinja ga je lepo dočekala, ali se njezin muž suprotstavio Kalvinu, i on je iznova morao begom spašavati svoj život. Na kratko vreme svratio je u rodni grad i tamo nekolicinu svojih rođaka priveo veri u Hrista, a tada se zaputio u Basel, preko Ženeve.

Farel, reformistički propovednik koji je snažno delovao na ženevsku upravu da se odmetne od rimske vlasti, tražio je da Kalvin ostane i da pomogne u uspostavljanju crkvene vlasti.

Ubeđen da je potreban, Kalvin je prionuo na posao. Počeo je da Farel pomaže u izradi zakonskih propisa. Tada je počeo sa preporučivanjem strogih pravila ponašanja i morala za gradsko stanovništvo. O tome su se neki uticajni građani ozbiljno razmišljali, a neki drugi, koji im baš nisu bili naklonjeni podigli su bunu protiv Kalvina i Farela. Primorali su ih da napuste grad, i ženevska reformacija odložila se za tri godine, sve dok snažna protestantska grupa nije zauzela nadzor nad upravom grada i pozvala reformatore natrag.

Ovaj put građani su se saglasili sa Kalvinovim pogledima o crkvenoj vlasti i stezi. Crkva se neće ujediniti s državom, ali zamišljeno je da se u Ženevi obe organizacije uzajamno potpomažu. To je, koliko god bilo privlačno u teoriji, dovelo do ozbiljnih teškoća u praksi.

U zborniku crkvenih odredbi pomešale su se dužnosti pastora, učitelja. Tri čoveka, koja su se za vreme propovedi smejala, pritvorena su na tri dana. Neki je dečak proteran iz grada jer je svoju majku nazvao đavolicom. S vremenom Ženeva je otkrila da ni crkveni ni državni zakoni zajedno ne mogu stvoriti idealnu zajednicu.

Mihael Seretin, španski učenjak, koga su jeretikom proglasile i rimokatolička i reformatorska Crkva, kažnjen je najtežom kaznom - smrću - zbog svoga žestokog suprotstavljanja službenom mišljenju u tom novom obliku crkveno - državnog uređenja. Seretin je zbog krivoverja Crkva proglasila krivim, a građanske vlasti kaznile su ga smrću na lomači. Njegovo smaknuće, je mužna mrlja u sećanju na Kalvina kod današnjih protestanata, premda je smrt bila obična kazna za krivoverje i kod protestanata i kod katolika u verskim i političkim kavgama u razdoblju reformacije.

Kalvinov uticaj u Ženevi se povećao. On je osnovao teološku akademiju, koja je postala ženevski univerzitet. Vođe reformatorskih pokreta iz različitih evropskih zemalja dolazili su u Ženevu i u svoje zemlje odnosile nadahnuće za borbu. Džon Knoks, neustrašivi poglavar škotske prezbitarijanske crkve, nazvao je svoje školovanje kod Kalvina "najsavršenijom Hristovom školom na svetu od vremena apostola."

Preko drugih vođa i kroz njegove spise Kalvinov uticaj živeo je vekovima i posle njegove smrti 1564. godine. Grob mu nije obeležen, jer je tako on sam želeo, ali njegov život ostaje velik spomenik čovekove posvećenosti svemogućem Bogu. ◀

Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley.

OBNOVITI PREKINUTE ODNOS

Rick Warren

"A sve je od Boga koji nas je preko Hrista izmirio sa sobom i koji nam je dao službu pomirenja." (2. Korinćanima 5,18)

Uvek je dobro obnoviti odnose.

Pošto se sve u životu vrti oko toga kako voleti, Bog želi da vrednujemo odnose i da načinimo napor da ih održavamo umesto da ih prekidamo kada god dođemo do malog sukoba ili povređivanja. U stvari, Biblija nam kaže da nam je Bog poverio službu pomirenja. **"A sve je od Boga koji nas je preko Hrista izmirio sa sobom i koji nam je dao službu pomirenja."** (2. Korinćanima 5,18) Iz ovog razloga značajan deo Novog zaveta je posvećen da nas nauči kako da se ponašamo jedni prema drugima. Apostol Pavle piše: **"Ako, dakle, ima kakve utehe u Hristu, ako ima kakvog ljubaznog ohrabrenja, ako ima kakve duhovne zajednice, ako ima kakvog unutrašnjeg saosećanja i samilosti, ispunite moju radost - pa isto mislite imajući istu ljubav, duhovno povezani, mislima usmerenim na jedno."** (Filipijanima 2,1.2) Apostol Pavle smatra, da naša sposobnost da budemo jedinstveni pokazuje našu duhovnu zrelost. U Poslanici Rimljanima on kaže: **"A Bog, tvorac strpljivosti i utehe, neka vam da da među sobom složno mislite po volji Isusa Hrista."** (Rimljanima 15,5)

S obzirom da Hristos želi da njegova porodica bude poznata po našoj ljubavi jednih prema drugima (vidite Jovan 13,35), prekinuto zajedništvo je obeshrabrujuće svedočanstvo za

neverne. Zbog toga je apostol Pavle u neprilici kada je video da su vernici korinške crkve podeljeni na sukobljene strane koji čak tuže jedni druge na sudu. On piše: **"Govorim na vašu sramotu. Tako među vama nema ni jednog mudrog koji bi mogao da presudi među svojom braćom?"** (1. Korinćanima 6,5) On je bio zapanjen da niko u crkvi nije bio dovoljno zreo da na miran način reši sukob. U istom pismu on kaže: **"Nego molim vas, braćo, imenom Gospoda našega Isusa Hrista, da svi jedno govorite i da ne bude među vama cepanja, već da budete usavršeni u jednom razumu i jednoj misli."** (1. Korinćanima 1,10)

Ukoliko želite da Bog blagoslovi vaš život i da budete poznati kao deca Božja, morate da naučite da budete mirotvorci. Isus je rekao: **"Blaženi su mirotvorci, jer će se oni sinovi Božiji nazvati."** (Matej 5,9) Da li primećujete da Isus nije rekao "Blaženi su oni koji vole mir"? Svako voli mir. Nije rekao ni "Blaženi su miroljubivi" koji nikada neće poremetiti bilo šta. Isus je rekao: "Blaženi su mirotvorci" - oni koji aktivno učestvuju u uspostavljanju mira. Mirotvorci su retki, jer je veoma teško uspostaviti mir.

Zbog toga što ste oblikovani da budete deo Božje porodice i zato što je druga svrha vašeg života na ovoj zemlji da naučite kako da volite i da se odnosite prema drugima, mirotvorstvo je najvažnija veština koju možemo da razvijemo. Na žalost, većina nas nikada nije razmišljala kako možemo da rešimo sukob.

Mirotvorstvo ne znači izbegavati sukobe. Bežanje od problema, pretvaranje da problem ne postoji ili se plašiti da govorimo o njemu je u stvari kukavičluk. Isus, Princ Mira, nikada se nije plašio sukoba. U jednom trenutku je čak i prouzrokovao jedan zarad dobra svih. Ponekad treba da izbegnemo sukob, ponekad da ga stvorimo, a ponekad i da ga rešimo. Iz tog razloga moramo da se molimo da nas Duh Sveti vodi bez prestanka.

Mirotvorstvo nije smirivanje. Dopuštajući uvek, ponašajući se poput otirača da vas svako gazi nije ono što je Isus imao na umu. On je odbijao da odstupi nazad po mnogim pitanjima, čvrsto stojeći licem u lice s opozicijom.

KAKO DA OBNOVIMO ODNOS?

Kao vernicima, Bog nam je **"dao službu**

pomirenja." (2. Korinćanima 5,18) Postoji sedam biblijskih koraka u obnavljanju odnosa:

1. Razgovarajte sa Bogom pre nego što popričate sa osobom. Iznesite problem pred Boga. Ukoliko biste se prvo molili Bogu o sukobu umesto što ćete ogovarati kod prijatelja, često ćete otkriti da, ili Bog promeni naše srce, ili promeni drugu osobu bez naše pomoći. Svi naši odnosi bi bili solidniji da smo se prethodno za njih molili.

Kao što je David u svojim psalmima koristio molitvu da "zrači vertikalno". Recite Bogu sve ono što vas nervira. Plačite pred njim. On nikada neće biti iznenađen ili razočaran zbog našeg gneva, povređenosti, nesigurnosti ili bilo koje druge emocije. Zato mu recite tačno ono što osećate.

Najveći broj sukoba ima koren u potrebama koje nisu ispunjene. Neke od ovih potreba može samo Bog da ispuni. Kada očekujete da neko - prijatelj, bračni drug, šef, rođak - ispuni nešto što samo Bog može da učini, vi sebe osuđujete na razočarenje i ogorčenost. Niko ne može da ispuni sve vaše potrebe osim Boga.

Apostol Jakov primećuje da su mnogi naši sukobi prouzrokovani zbog nedostatka molitve: **"Otkuda ratovi i otkuda borbe među vama? ... Žudite - i nemate, ubijate i zavidite - i ne možete da postignete, borite se i vojujete; nemate zato što ne ištete."** (Jakov 4,1.2) Umesto da gledamo na Boga, mi gledamo na druge da nas učine srećnim i onda smo ljuti kada nas razočaraju. Bog pita: "Zašto prvo ne dođete meni?"

2. Uvek preuzmite inicijativu. Nije bitno da li ste napadnuti ili napadate: Bog očekuje od vas da naćinite prvi korak. Nemojte da čekate na drugu stranu. Idite prvi do druge osobe. Obnovljenje prekinutog odnosa je veoma bitno, a Isus nam je zapovedio da je to važnije čak i od zajedničkog bogosluženja. On je rekao: **"Ako dakle prinosiš dar svoj na žrtvenik i onde se setiš da tvoj brat ima nešto protiv tebe, ostavi onde svoj dar pred žrtvenikom, i idi prvo izmiri se sa bratom svojim, pa tada dođi i prinesi dar svoj."** (Matej 5,23.24)

Kada u zajednici vidite napuklinu ili razdor odmah isplanirajte mirovnu konferenciju. Nemojte da odgađate, nalazite izgovore ili obećavate: "Ućiniću to jednoga dana." Zakažite susret licem u lice ćim pre je to moguće.

Odgađanje samo produbljuje neraspoloženje i stvari čini gorim. U sukobu, vreme ne leči ništa. Ono samo čini da se rane zagnoje.

Brzo reagovanje će, takođe, umanjiti duhovne štete na vama. Biblija kaže da greh, uključujući i nerešne sukobe, blokira naše zajedništvo sa Bogom i ne dopušta da naše molitve budu uslišene (vidite 1. Petrova 3,7; Priče 28,9) a nas čini jadnim. Jovovi prijatelji su ga podsetili: **"Doista bezumnog ubija gnev, i ludog usmrćuje srdnja" i "Koji rastržeš dušu svoju u jarošći svojoj, hoće li se tebe radi ostaviti zemlja i stene se premestiti sa svog mesta."** (Jov 5,2; 18,4)

Uspeh mirovne konferencije često zavisi od izbora pravog vremena i mesta za susret. Nemojte da se sastanete kada je bilo ko od vas umoran, u žurbi ili ometan. Najbolje vreme je kada je to najbolje vreme za obe sukobljene strane.

3. Imajte saosećanje za njihova osećanja. Koristite više svoje uši nego usta. Pre nego što pristupite rešavanju bilo kog nesporazuma, prvo morate da saslušate šta ljudi osećaju. Apostol Pavle savetuje: **"ne gledajte svako samo na svoje, nego svako neka gleda na ono što se drugih tiče."** (Filipijanima 2,4) Izraz "samo svoje" je grčka reč *skopos* od koje dolazi i kod nas korišćene reči: teleskop i mikroskop. To znači posvetiti pažnju. Usredsredite se na njihova osećanja, a ne na činjenice. Počnite sa saosećanjem a ne sa rešenjem.

Nemojte da razgovarate sa ljudima pre nego što ne znate kako se osećaju. Samo ih slušajte i dopustite im da se prvo emotivno olakšaju a da ne moraju da se brane. Klimajte glavom da ih razumete čak i ako se ne slažete. Osećanja nisu uvek ispravna i logična. U stvari, nezadovoljstvo je ono koje čini da delujemo i mislimo na pogrešan način. David je priznao: **"Kad mi duša beše ojađena, kad gorčina mene rastrzaše, tada shvatih da sam neznalica."** (Psalam 73,21.22a. - Birviš) Mi svi delujemo nerazumno kada smo povređeni.

Nasuprot tome, Sveto pismo nam kaže: **"Razum zadržava čoveka od gneva, i čast mu je mimoći krivicu."** (Priče 19,11) Pažnja dolazi od mudrosti, a mudrost od slušanja viđenja drugih. Slušanje poručuje: "Cenim tvoje mišljenje, za mene je naš odnos važan i ti mi značiš." Kliše je ispravan: Ljude nije briga šta mi znamo, sve dok ne znaju da nas se to tiče.

Obnoviti prijateljstvo znači: **"Nosite bremena jedan drugog"** (Galatima 6,2a) i **"Svaki od nas neka se trudi da bližnjeg zadovolji - na dobro i za nazidanje."** (Rimljanima 15,2) Žrtva je pažljivo podnositi gnev drugih, a posebno ako za njega nema osnove. Ali upamtite, to je upravo ono što je Isus učinio za vas. On je podneo neosnovanu, zlonamernu srdžbu da bi vas spasio: **"Jer ni Hristos nije ugađao samom sebi, nego kao što je napisano: 'Pogrde onih, koji tebe grde, padoše na me'."**

4. Priznajte svoj deo krivice za sukob.

Ukoliko zaista želite da ozbiljno priđete obnovljenju odnosa, morate da priđete i priznate svoj deo krivice ili greh. Isus je to rekao na način da bismo stvari videli jasnijim: **"Licemere, izvadi prvo gredu iz svoga oka, pa ćeš tada gledati da izvadiš trun iz oka brata svoga."** (Matej 7,5)

S obzirom da svi mi možemo nešto da previdimo, možda ćete morati da pitate treću stranu da vam pomogne da sagledate vaše postupke pre nego što se sastanete s osobom s kojom imate nesuglasice. Takođe, molite se Bogu da vam pokaže koliki deo krivice za problem je na vama. Pitajte: "Da li sam ja problem? Da li sam bio nerealističan, neosećajan ili možda preosećajan?" Sveto pismo kaže: **"Ako kažemo da nemamo greha, sami sebe varamo i istine nema u nama."** (1. Jovanova 1,8)

Ispovedanje je snažno oruđe u procesu obnovljenja i pomirenja. Način na koji pokušavamo da rešimo problem, često donosi veće rane, nego što je bio osnovni problem sam po sebi. Kada počnete da ponizno priznajete svoje greške, to otklanja gnev druge osobe i razoružava ih jer verovatno očekuje da ćete se braniti. Nemojte da tražite izgovor i počnete da okrivljujete. Samo jednostavno prihvatite svaki deo krivice koji ste imali u sukobu. Preuzmite odgovornost za svoje greške i tražite oprost.

5. Napadnite problem - ne osobu. Nemožete da rešite sukob ukoliko uništite krivicu. Sveto pismo kaže: **"Odgovor blag uništava gnev, a reč prejaka podiže srdnju."** (Priče 15,1) Nikada nećete doći do poente tako što ćete biti žrtva. Zato pažljivo birajte svoje reči. Blag odgovor je uvek bolji od sarkastičnog.

U rešavanju sukoba je način na koji kažete podjednako važan kao i šta kažete. Ukoliko to

kažete napadno, biće primljeno kao napad. Bog nam poručuje: **"Ko je mudrog srca zove se razuman, a slast na ustima umnožava nauku."** (Priče 16,21) Gundanje nikada ne daje ploda. Nikada nećete biti uverljivi kada ste naoštreni.

Tokom Hladnog rata, obe strane su se saglasile da je pojedino oružje toliko ubitačno da ga nikad ne bi trebalo upotrebiti. Danas je hemijsko i biološko oružje zabranjeno, a gomilanje nuklearnog naoružanja je ograničeno ili uništeno. Zarad zajedništva, vi morate da uništite vaš arsenal nuklearnog naoružanja, uključujući osuđivanje, potcenjivanje, upoređivanje, označavanje, vređanje, snishodljivost ili sarkastičnost. Apostol Pavle ovo sumira na sledeći način: **"Ni jedna ružna reč da ne izlazi iz vaših usta, nego samo koja je dobra za nazidanje - gde je potrebno, da slušaocima bude blagotvorna."** (Efescima 4,29)

6. Sarađujte što je više moguće. Apostol Pavle kaže: **"Ako je moguće, koliko od vas zavisi, živite u miru sa svima ljudima."** (Rimljanima 12,18) Mir uvek ima svoju cenu. Ponekad nas to košta našeg ponosa; često je cena naša okrenutost samim sebi. Zarad zajedništva, učinite najbolje što možete da pronađete kompromis, opravdavajući druge i dajući prvenstvo njihovim potrebama. Apostol Pavle je rekao: **"Volite jedan drugog u bratskoj ljubavi, u uvažavanju svako neka stavlja drugog ispred sebe"** (Rimljanima 12,10) i **"Ne činite ništa iz nadmetanja ili iz sujetnog častoljublja, nego u poniznosti smatrajte jedan drugoga većim od sebe, ne gledajte svako samo na svoje, nego svako neka gleda na ono što se drugih tiče."** (Filipljanima 2,3-4) Parafrizirano Isusovo sedmo blaženstvo kaže: **"Srećni su oni koji se bore za mir jer će se sinovi Božji nazvati"** (Matej 5,9).

7. Naglasite isceljenje, a ne odluku. Nije realno da očekujemo da se svi slože oko svega. Isceljenje se usredsređuje na odnos, a odluka na problem. Kada se usredsredimo na isceljenje, problem gubi na značaju i često postaje nevažan.

Mi možemo ponovo da uspostavimo odnose čak i kada nismo u mogućnosti da rešimo naše različitosti. Hrišćani često imaju legitimno, ozbiljno neslaganje i različito mišljenje, ali možemo da se neslažemo i bez toga da

budemo neugodni. Isti dijamant izgleda drugačiji iz različitih uglova. Bog očekuje jedinstvo, a ne uniformnost, i možemo da idemo rame uz rame a da stvari ne vidimo istim očima po svakom pitanju.

Ovo ne znači da ne treba da nastojimo da pronađemo rešenje. Možda ćete morati da nastavite sa razgovorom i dokazivanjem - ali ovoga puta u harmoničnom duhu. Isceljenje znači sahraniti ratne sekire, a ne obavezno i probleme.

Koga treba da kontaktirate kao posledicu ovog poglavlja? S kim treba da obnovite odnose? Nemojte da čekate još jedan sekund. Zastanite upravo sada i razgovarajte s Bogom o toj osobi. Zatim uzmite telefonsku slušalicu i započnite proces. Ovih sedam koraka su jednostavni, ali ne i laki. Oni zahtevaju puno napora da bi se obnovili odnosi. Zbog toga apostol Petar naglašava: **"Jer ko hoće da voli život i da vidi dobre dane... neka čini dobro, neka traži mir i neka ide za njim."** (1. Petrova 3,10.11) Međutim, kada gradite mir, onda činite ono što bi Bog činio. Zbog toga Bog mirotvorce naziva svojom decom. **"Blaženi su mirotvorci, jer će se oni sinovi Božji nazvati."** (Matej 5,9) ◀

Sa engleskog preveo: Draško Đenović.

Rick Warren, THE PURPOSE DRIVEN LIFE: What on Earth Am I Here For? (Zondervan, Grand Rapids, MI, 2002) chapter 20.

Ovo je 20. poglavlje iz knjige The Purpose Driven Life. Knjiga ima 40 poglavlja i predviđena je da pojedinac samostalno ili u grupi svakodnevno čita po jedno poglavlje u nadi da će nakon tih 40 dana postati stabilniji vernik.

ULOGA RODITELJA

Jelena Dir (Toronto, Kanada)

"Ako učinite da se dete oseća voljenim, bliskim, svrsishodnim i radoznalim, uslediće zdrav razvoj mozga", kaže Piter Gorski iz Medicinske škole u Harvardu. "Naša uloga roditelja nije da usavršimo moždana strujna kola, već da podstaknemo razvoj zdravog, pametnog i brižnog ljudskog bića."

Veliko je priznanje za roditelje kada vide svoje dete kako izrasta u moralno ispravnu osobu. Da bi postigli takav rezultat mnogo toga zavisi od inicijative u tome da se bude primer, drug, sagovornik i učitelj. Mada su deca rođena sa osnovnom sposobnošću da se vladaju moralno, roditelji moraju postepeno da usađuju moralne vrednosti onako kako deca rastu.

Ko oblikuje decu?

Naučnici se razlikuju u mišljenju ko ispoljava veći uticaj u oblikovanju dece? Neki veruju da decu prvenstveno oblikuju vršnjaci. Opet, drugi profesionalci na polju razvoja dece smatraju, da je uloga roditelja u ranom, osetljivom odgoju deteta neprocenjiva.

Iskustva u kasnijem životu i uticaj vršnjaka dopunjavaju rani razvoj deteta. Važno je da se deci pokaže saosećanje i razumevanje u porodičnom okruženju. Potrebno ih je takođe, učiti kako da se nose sa svojim osećanjima na zreo način. Deca koja prime ovakvu podršku su generalno bolje pripremljena da sarađuju, saosećaju i poistovete se sa drugima.

Podizanje dece od kolenke je težak posao. Da bi bili uspešni, (naročito ako su u pitanju novi roditelji) mudro je upraviti se na traženje usmerenja od strane onih koji su iskusniji i zatim slediti tačan pravac delovanja. Stručnjaci su napisali nebrojene knjige o razvoju deteta. Često ono što kažu je odjek pouzdanog saveta sadržanog u Bibliji. Kada su primenjeni, čvrsto zasnovani principi Božje Reči su mnogo puta pomogli roditeljima da svoju decu bolje odgajaju. Porazmislimo o sledećim praktičnim smernicama.

Budimo velikodušni u iskazivanju ljubavi

Deca su kao mlade biljke koje se razvijaju kada su odgajane uz stalnu pažnju koju karakteriše ljubav. Voda i sunce hrane biljčicu i podstiču zdrav rast i stabilnost. Slično tome, roditelji koji obasipaju svoju decu izrazima ljubavi kroz reči i nežnost će hraniti mentalni i emotivni rast i stabilnost svoje dece.

Biblija se izjašnjava jednostavno: "Ljubav zida." (1. Kor. 8:1)

Roditelji koji su velikodušni u iskazivanju ljubavi svojoj deci ustvari, oponašaju Boga. Biblija u vezi sa ovim kaže da je prilikom Isusovog krštenja On čuo glas svog Oca koji je iskazivao

odobravanje i ljubav prema njemu kao sinu.

"I siđe nanj Duh sveti u tjelesnome obliku kao golub i ču se glas s neba govoreći: ti si sin moj ljubazni, ti si po mojoj volji." (Lk. 3:22)

Osećanja koja iskazujemo, priče za laku noć koje čitamo, čak i igre koje igramo su bitni elementi u razvoju našeg deteta. Sve što dete radi je iskustvo koje ono dalje razvija. Ako dete uči da puzi, važno je kako ga ohrabrujete i reagujete na to. Roditeljska ljubav i pažnja postavlja čvrste temelje detetu da se razvije i postane odgovorna i zrela odrasla osoba.

Drug i sagovornik

Provedeno vreme sa detetom izgrađuje vezu. Nadalje, ono podstiče veštinu komunikacije. Ova bliskost u domu kao i na svakom drugom mestu i u svakom pogodnom momentu je ohrabrena u Svetom Pismu.

"I neka ove riječi koje ti ja zapovijedam danas budu u srcu tvom. I često ih napominji sinovima svojim, i govori o njima kad sjediš u kući svojoj i kad ideš putem, kad liježeš i kad ustaješ." (5. Moj. 6:6-7)

"Nego složite ove riječi moje u srce svoje i u dušu svoju, I vežite ih za znak sebi na ruku, i neka vam budu kao počeonik među očima vašima. I učite ih sinove svoje govoreći o njima kad sjediš u kući svojoj i kad ideš putem, i kad liježeš i kada ustaješ. I napiši ih na dovratnicima doma svojega i na vratima svojim, da bi se umnožili dani vaši i dani sinova vaših po zemlji, za koju se zakleo Gospod ocima vašim da će im je dati, kao dani nebu nad zemljom." (5. Moj. 11:18-21)

Stručnjaci za razvoj dece se slažu da je vreme koje roditelji provedu sa decom puno važnije od skupocenih igračaka i bilo kakve specifične aktivnosti. Jevtine i svakodnevne aktivnosti mogu pružiti kvalitetne trenutke. Na primer, prost odlazak u park da se sa njima uživa u prirodi može roditeljima dati idealnu priliku da upitaju svrsishodna pitanja i pokrenu razgovor.

Pismo kaže da ima vreme i za igranje

"Svemu ima vrijeme, i svakom poslu pod nebom ima vrijeme. Vrijeme plaču i vrijeme smijehu; vrijeme ridanju i vrijeme igranju." (Prop. 3:1, 4)

Bezbrizna igra je od suštinske važnosti da bi dete razvijalo intelektualne, emotivne i socijalne sposobnosti. Igra nije samo veoma vredna, već apsolutno suštinski važna! Deca razvijaju moždane vijuge za puninu svakovrsnih funkcija ponajviše kroz igru. Igračka koju će dete koristiti u najobičnijoj igri može biti veoma jednostavna, kao što je na primer prazna kartonska kutija. Bezopasni, svakodnevni predmeti u domaćinstvu su mališanima jednako zagonetni kao i skupe elektronske igračke.

Stručnjaci veruju da zatrpavanje dece bezbrojnim obavezama koje predvode odrasli može da uguši njihovu maštu i kreativnost. Preporučuje se umerenost. Dozvolimo detetu da istražuje svoj sopstveni mali svet i testira stvaralačke sposobnosti. Ono će često samo naći nešto da se zabavlja. Ovo nas međutim, ne oslobađa odgovornosti da znamo šta dete radi i gde se igra, da se ne bi kako povredilo.

Nađimo vreme

Učenje je sastavni deo vaspitavanja i podizanja dobro prilagođene dece. Mnogi roditelji svakog dana izdvajaju vreme da naglas čitaju deci. Ovo pruža priliku da se da lekcija o prihvatljivom ponašanju, kao i za usađivanje moralnih vrednosti u dete zasnovanih na onome šta kaže Bog. Biblija beleži da je verni učitelj i misionar Timotije znao sveta pisma od malena: "I budući da iz malena umiješ sveta pisma, koja te mogu umudriti na spasenije u Hrista Isusa." (2. Tim. 3:15)

Čitanje našem mališanu stimuliše neuronske spojeve u mozgu. Ključ je da čita ljubazna, brižna osoba. Presudno je da se pažljivo izabere sadržaj onoga što će se čitati. To bi trebalo da bude na nivou na kome deci prija. Takođe, trudimo se da čitamo redovno i u isto vreme svakog dana. Na taj način dete će to početi da očekuje.

Učenje podrazumeva disciplinu. Mališani imaju korist od discipline koja se sprovodi u ljubavi. Na primer, ona može da bude u obliku izgovorene opomene, ili uskraćivanjem povlastica, ili bilo kojim drugim oblikom kazne. Disciplina je učenje deteta kako da se odnosi prema osećanjima i nekontrolisanom ponašanju. Svako dete ima potrebu za osećanjem za granicu. Iza ljubavi, disciplina je najvažnija stvar koju treba da pružimo.

"Bezumlje je privezano djetetu na srce; prut

kojim se kara ukloniće ga od njega." (Pri. 22:15)

"Ne ukraćuj kara djetetu; kad ga biješ prutom, neće umrijeti. Ti ga bij prutom, i dušu ćeš mu izbaviti iz pakla." (Pri. 23:13)

Kako možemo da odredimo da li je naša roditeljska disciplina ispravna, a pritom i uspešna? Jedna stvar je sigurna, deca treba da znaju zašto se disciplina sprovodi? Kada opominjemo, činimo to na način na koji će naša deca osetiti da smo roditelji koji vole i pružaju podršku, a ne samo kao oni koji žele da uspostave pravila i uredbe u domu.

"I vi očevi! Ne razdražujte djece svoje, nego ih gajite u nauci i u strahu Gospodnjemu." (Ef. 6:4)

"Očevi! ne razdražujte djece svoje, da ne gube volje." (Kol. 3:21)

Napori koji se pokazuju uspešnim

Čitanje deci bi od kolenke trebalo da bude deo svakodnevnih običaja pred spavanje. Vremenom, dete će naučiti napamet mnogo od priča koje čuje i pratiti ih prepoznajući reči i zvuke koji uz njih idu. Takođe, izmenjivanjem onoga što čitamo će to činiti još zanimljivijim. Držanjem čitanja u ravnoteži sa propratnim aktivnostima kao što su crtanje, bojenje, sviranje, kampovanje, ili porodične posete, recimo zoološkom vrtu, će sve učiniti još zabavnijim.

Ovo uliva i podstiče pozitivne moralne vrednosti i ponašanje u povodljiva srca i umove dece.

Da li je sav ovaj rad i trud vredan? Roditelji koji daju sve od sebe da primene ove gore navedene praktične savete u mirnoj i opuštenoj atmosferi će imati mnogo više izgleda da vide kako im deca razvijaju pozitivan stav u životu. Ako u njihovom nežnom dobu odgajamo intelektualne i komunikacione sposobnosti dece, mnogo ćemo doprineti izgradnji njihovog moralnog i duhovnog karaktera.

Pre mnogo vekova Biblija je jasno izjavila: "Uči dijete prema putu kojim će ići, pa neće odstupati od njega ni kad ostari." (Pri. 22:6)

Roditelji zasigurno igraju jedinstvenu ulogu u obučavanju dece. Budimo velikodušni u tome da im iskažemo ljubav. Provodimo vreme sa njima, vaspitavajmo ih, poučimo. Ako ovo budemo činili, to će doneti sreću kako njima,

tako i nama.

"Mudar je sin radost ocu, a čovjek bezuman prezire mater svoju." (Pri. 15:20)

"Mudar je sin radost ocu svojemu, a lud je sin žalost materi svojoj." (Pri. 10:1)

"Veoma se raduje otac pravednikov, i roditelj mudroga veseli se s njega." (Pri. 23:24) ◀

misaone refleksije

ČUDNO JE TO KAKO...

... su ljudi u stanju da tako uporno odbacuju Boga, a onda se čude kako im svet sve više liči na pakao.

... ljudi veruju u sve šta pišu dnevne novine, a kad čitaju Bibliju onda su veoma sumnjičavi.

... svi ljudi veruju u nebo i žele da odu u nebo, ali ne prihvataju činjenice o nebu koje su zapisane u Bibliji.

... neko na sva usta govori da "veruje u Boga", ali živi i ponaša se poput đavola.

... su ljudi odmah spremni da pošalju neki vic, na mnoge e-mail adrese, ali kad treba da nešto napišu i pošalju o Bogu onda se dvoume.

... svake nedelje u crkvi je pun žara za Hristom, a tokom sedmice taj njegov žar bude potpuno nevidljiv.

... su ljudi veoma zabrinuti o tome, šta drugi o njima misle, a ne brinu se ni malo šta Bog o njima misli.

KADA

Miroslav Crvenka (Novi Slankamen)

Kada daješ a ljudi ti ne vraćaju
Kada te sa prezirom gledaju
Kada su im oči izvor pakosti njihove
A ti to sve vidiš i trpiš,
i neljutiš se, tada si pobedio

Kada ljude voliš a oni ti ne uzvraćaju
Kada ti se baš puno ne raduju
Kada iz usta im provejava mržnja
A ti to sve vidiš i trpiš
i ne ljutiš se, tada si pobedio

Kada ljudskim srcem zavlada zloba
I kada u njima više nema dobra
Kada svi prstom u tebe upiru
A ti to sve vidiš i trpiš
i ne ljutiš se, tada si pobedio

Kada od tebe glavu okreću
Kada se na reči tvoje ismevaju
Kada te uvek na začelje izguraju
A ti to sve vidiš i trpiš
i ne ljutiš se, tada si pobedio

Kada te ujedaju otrovom zmijskim
I kada ti srce severcem besramnosti hlade
Kada te jezik opačine potuče kao grad
Raduj se, jer to sve vidiš
a ne ljutiš se, jer si pobedio.

INDIJA: MNOGI

MUSLIMANI UZVEROVALI U HRISTA

Friday Fax 2004 Issue 42, 29 October

"Posle mnogih godina napornog rada, Bog je novo delo među Muslimanima u Zapadnom Bengalu počeo pre 18 meseci," izveštava vođa Al-Bashir, misionar koji radi među Muslimanima u Indiji. Mnogi Muslimani su odlučili da slede Isu Al Masih (Isusa Hrista) i da se priključe kućnim biblijskim grupama ili crkvama. Mnogo godina pre, vođa Al-Bashir je odlučno temeljio svoj misionarski rad na četiri načela: 1) Hrišćanin treba da nauči da živi među Muslimanima i da se prilagodi njihovom jeziku i kulturi. 2) Jevanđelje treba da bude objašnjeno na što razumljiviji način i koliko god je moguće u islamskoj terminologiji. 3) Jamaats (crkve) treba da budu po strukturi prilagođene islamskoj kulturi, tako da se Musliman koji traži Boga u njima oseća što prijatnije. 4) Crkvena bogoslužjenja treba da budu bazirana na Bibliji i orijentisana prema muslimanskoj kulturi, i na njihovom lokalnom jeziku. Izvor: Al-Bashir, albashir.org

BRITANSKA KRALJICA NAJAVILA UVOĐENJE BIOMETRIJSKIH ID KARTICA

MikroVesti 2004.11.24. (God. 6, br. 225)

Novi britanski zakon predviđa obavezno posjedovanje ID kartice sa ugrađenim procesorom u kome bi bili snimljeni biometrijski podaci za identifikaciju vlasnika kartice. U tom procesoru bi se čuvali sledeći podaci o vlasniku kartice: adresa, telefonski broj, broj nacionalnog osiguranja (slično kao broj socijalnog osiguranja u SAD), medicinske informacije, podaci iz policijskog i sudskog dosijea i biometrijske informacije kao što su digitalna slika vlasnika, otisci njegovih prstiju i dlanova i skenirane slike zenica očiju.

Blanket navodi da je uspostavljanje baze podataka od ključne važnosti za uvođenje novog identifikacionog sistema. Kada bude kompletirana, **baza će biti povezana sa sličnim sistemom za identifikaciju koji će uskoro uvesti Evropska unija.** Prema objavljenim planovima, prilikom podnošenja zahteva za vize ili dozvole za stalni boravak, svim državljanima zemalja koje nisu u sastavu Evropske unije biće uzeti otisci prstiju i snimljene digitalne slike lica. Ti podaci će se čuvati u bazama podataka matičnih zemalja i centralnoj bazi podataka Evropske unije. Međusobno povezane, te baze će sačinjavati tzv. engenski informacioni sistem.

STATISTIKA U CRNOJ GORI *Pismo o Srbiji, 16.12.2004.*

DANAS, 15.12.2004 godine

Na osnovu popisa iz 2003 godine, u Crnoj Gori se 74% stanovništva izjasnilo da je pravoslavne vere. 17,74% su muslimani, dok je katolika 3,54%. Kao protestanti izjasnila su se 383 stanovnika, što čini 0,06% popisanog stanovništva. Ovo su podaci Monstata (ranijeg Zavoda za statistiku u CG).

Smešna strana...

BEBI-SITERKA

Učiteljica u nedeljnoj školi je postavila deci pitanje: "Zašto su Josif i Marija, vodili bebu Isusa u jerusalemski hram?" Jedan uzbuđeni dečak je odmah ustao i glasno rekao: "Zato, jer nisu mogli da pronađu bebi-siterku, da ga čuva".

MEDVED HRIŠĆANIN

Jedan seoski propovednik, rešio je da jedne nedelje preskoči jutarnje bogoslužjenje u svojoj crkvi i otišao je u planine, u lov na medvede. Dok je išao uskim planinskim stazama, okliznuo se i počeo da pada niz padinu, gubeći pri tome i pušku i ranac. Kad se pad završio, uvideo je da su mu obe noge polomljene i da nikako ne može ustati. No, sve ovo je do sada dobra vest, loša vest je ta da mu je prilazio veliki i strašan medved, a on nije mogao da beži.

"O, Gospode," počeo je da moli glasno propovednik, "žao mi je što sam preskočio današnje bogoslužjenje i otišao u ovaj lov. Molim te, oprosti mi, usliši mi samo jednu molitvu... molim te daj ovom gladnom medvedu, dobre hrišćanske vrline i ponašanje. Molim te, Gospode."

U istom trenutku medved je stao kod propovednikovih nogu, pao je na svoja kolena, sklopio svoje šape i počeo glasno da moli: "Dragi Bože, blagoslovi ovu hranu, koju nameravam da obedujem..."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>